

[Inger Stilling Pedersen]

mad og det, du indtager, det er det, der bygger dig op, og det er jo nemt at forklare selv et barn, at der så er ting, der er bedre at få end andre.

Jeg tror, at vi virkelig kan gøre noget, hvis vi anstrænger os for det, men måske også lægger andre perspektiver ind i det, alt imens vi søger og forsker og bekæmper sygdommene og deres årsager og så også tænker lidt på, hvordan vi får et godt liv sammen, hvordan vi gør tilværelsen lidt bedre for hinanden, viser lidt mere omsorg.

De psykiske sygdomme er nævnt. Jeg har nævnt dem tidligere fra denne talerstol: et alvorligt, stort problem i Danmark, ikke mindst fordi det er sygdomme, man ikke taler om. Man er flov ved at sige, at man selv eller ens pårørende har haft en psykisk sygdom. Men hvorfor bliver man psykisk syg? Gid man ville prøve på også at bekæmpe nogle af de årsager, der er til, at man bliver det. Og så endelig: Det er altså ikke gjort ved, at man fra det offentliges side bare træder ind og kommer med nogle foranstaltninger. De skal også være der.

Jeg kunne ønske, at dit og mit, altså vores personlige ansvar over for hinanden, var langt større. Så kunne vi måske være med til at forebygge nogle ting, og det ville nok ikke koste så mange penge. Men dette, at vi isolerer os og er blevet os selv nok, er vel årsag til, at mange føler sig ensomme.

Jeg håber, at denne debat om forebyggelse på sundhedsområdet, som kun kan blive en smule spredt fægtning, alligevel kan medvirke til, at vi siger til hinanden: Jamen lad os så være med til at forebygge, ikke bare i ord og ord og ord i dag, men lad os gå ud og praktisere det, og lad så også os i Folketinget gå foran på de forskellige områder og være med til at bevilde de penge, der skal til, og omprioritere de penge, sådan at vi kan få gjort en indsats til gavn både for os selv, for familierne og for samfundet.

Taanquist (S):

Der er et kendt citat fra »Hamlet«, der lyder: »To be or not to be . . .«. Jeg vil bruge et andet citat ved denne lejlighed, også fra »Hamlet«, og det lyder: »Words, words, words«, for her er tale om ord, store ord og flotte publikationer, og man kunne næsten forledes til at tro, at regeringen nu for alvor vil til at gøre noget ved forebyggelsen.

Men når man skuer ud over verden, som den faktisk ser ud, er der ikke meget, der tyder på, at

regeringen vil leve op til de smukke målsætninger. Og når man skuer ud over regeringsbænke, kan man godt undre sig over, at der står 12 ministre bag denne redegørelse.

Jeg har selvfølgelig især høftet mig ved arbejdsministerens område, netop fordi en stor del af alle sygdomme – som det også nævnes i redegørelsen – opstår som følge af forhold på arbejdspladsen. Her nævner arbejdsministeren jo også i sit bidrag, at det er i de lokale tilsynskredse, den direkte kontakt med virksomhederne foregår. Ja, sådan burde det være, men det er jo et faktum, at arbejdstilsynskredsene er udsultet i en sådan grad, at de ikke kan overkomme selv de mest nødvendige forebyggende opgaver.

Vi har så sent som i dag fået et svar fra arbejdsministeren, der oplyser, at kun 12½ pct. af de arbejdsskader, der indberettes, bliver fulgt op af Arbejdstilsynet eller kan følges op af Arbejdstilsynet, og det er jo faktisk meget lidt. Hvis man virkelig ville forebygge, så var her da et sted, hvor man kunne sætte ind, hvor man virkelig ville få sine penge igen, men arbejdsministeren har forhindret enhver saglig debat om Arbejdstilsynets ressourcer. Det har han gjort i forbindelse med de spørgsmål, vi har stillet vedrørende lovforslag nr. L 180, og det har han gjort ved at give samtlige arbejdstilsynskredsejerer mundkurv på; de må ikke udtale sig om Arbejdstilsynets ressourcer. Så på det område når vi ikke vidt med regeringens forebyggelse.

Sundhedsministeren nævner i sin redegørelse også problemet med dårlige rygge. Jeg er ked af, at jeg i tide og utide skal bruge ordet hykleri – det er der i øvrigt andre der har gjort før mig – men det er det eneste og bedste udtryk, jeg kan finde. For vi ved jo godt, og enhver ved, at netop inden for sundhedsministerens eget område opstår en stor del af de dårlige rygge, som plager sundhedsvæsenet så meget. Der er visse brancher inden for sundhedsvæsenet, hvor man konsekvent nedslider folks rygge. Man kan fyre disse mennesker, og man kan nægte at anerkende rygskaderne som arbejdsskader, og det gør man så også, men derfor er de der stadig væk, de dårlige rygge, og de er en belastning for sundhedssystemet. Og sundhedsvæsenet kan jo ikke slippe af med dem, de skal behandles. I virkeligheden har vi jo ikke fået et sundhedsministerium, men et sygdomsministerium.